

St-lkou je nepopřeno, že zemřelý František H. má manželské potomky a že pečoval o jich výživu tím, že jim pravidelně zasílal přiměřené peněžité částky. Jsou tedy dány oba skutkové předpoklady nároku dle první věty odst. 2. cit. § 65. Okolnosti st-lkou proti tomu uváděné, že děti zemřelého, jimž úmrtné bylo vyplaceno, jsou plnoleté a o otce se vůbec nestaraly, je irelevantní, ježto zákon v cit. ustanovení žádá toliko, aby děti byly v péči o otce, nikoliv však naopak, aby otec byl v péči dětí, a na jich stáří resp. svéprávnost vůbec váhy neklade.

Je tedy stížnost bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 1865.

Legionáři: K tomu, aby služba politická, propagační atd. byla postavena na roveň legionářské službě ve zbraní, jest nutno, aby výslovným ustanovením kompetentních úřadů zahraničního hnutí za takovou byla prohlášena.

(Nález ze dne 19. ledna 1923 č. 768.)

V ě c: Bohumil V. v Opavě (adv. Dr. Jan Jeřábek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany v Praze (štábní kapitán JUC. Václav Mauer) o počítání služby v legiích.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem mno. z 11. května 1921 č. — přiznán st-li charakter legionáře ve smyslu zákona z 24. července 1919 č. 462 Sb. a jako služba v legiích uznána mu služba od 21. srpna 1914, kdy na dobrovolnou přihlášku byl zařazen do České družiny, až do 10. září 1914, kterýmžto dnem na základě lékařské prohlídky rozkazem České družiny č. 27 § 3 jako služby neschopný byl propuštěn. Žádostem jeho, aby mu za službu v legiích uznána byla také další činnost až do konce října 1917, kdy působil na poukaz Českého komitétu v Moskvě jako lesní správce a správce pily na statcích knížete M. pro »Národní obranu«, byla opět zamítnuta, posléze nař. dnes rozhodnutím mno. z 20. července 1922 s odůvodněním, že se dle zákona z 24. července 1919 č. 462 Sb. počítá jenom služba skutečně ztrávená v čsl. zahraničním vojsku dnem nastoupení a ne činnost v službách soukromých. — — —

Ve věci samé nss uvážil:

V žádosti z 12. června 1922, která byla podkladem nař. rozhodnutí, se st-l domáhal, aby mu byla uznána za službu v legiích »doba, kdy pracoval pro národní obranu v Rusku«, uváděje, že na tuto práci byl odeslán r. 1915 jako rekonvalescent Českým moskevským komitétem.

Z dokladů připojených k žádosti patrně, že tím mínil činnost svou jako vedoucí úředník na parní pile a velkostatku knížete M. v Smolenské gubernii, kam byl dle oněch dokladů komandován Českým komitétem v Moskvě dne 1. října 1915 a kde setrval do 1. srpna 1919. Pokud se tedy stížnost domáhá také započtení služby od srpna 1914 — čímž vzhledem k tomu, že doba od 21. srpna 1914 do 10. září 1914 mu byla započtena již výnosem z 11. května 1921, míněna zřejmě jenom další služba od 10. září 1914, dosud nezapočtená, — do 1. října 1915, nelze bráti k ní zřetele, poněvadž započtení této periody v administrativním řízení, jež

nař. rozhodnutím došlo svého vyřízení, uplatňováno nebylo (§ 5 zák. o ss.). Ježto pak stížnost dále uplatňuje započtení služby toliko do konce října 1917, nikoli však služby další, jak to ovšem činila žádost st-lova z 12. června 1922, možno věcnému přezkoumání podrobiti nař. rozhodnutí jenom potud, pokud se týká služby st-lovy v době od 1. října 1915 do konce října 1917. V této době byl st-l zaměstnán jako úředník na parní pile a velkostatku knížete M. a je na sporu jediné otázkou, zda tuto službu dlužno uznati za službu v čsl. legiích ve smyslu § 1 zákona z 24. července 1919 č. 462 Sb.

Žal. úřad odepírá toto uznání s odůvodněním, že je to služba soukromá, kterou staví proti službě v čsl. zahraničním vojsku skutečně ztrávené, resp. — jak dovozuje blíže v odvodním spisu — proti službě ve zbrani a ostatní službě dle čl. 5. vl. nař. ze 4. března 1920 č. 151 Sb. této na roveň postavené. St-l opírá se naproti tomu o to, že službu u knížete M. dlužno považovati za službu v závodě na obranu, poněvadž materiál v pile knížete M. řezaný byl dodáván na frontu pro ruskou národní obranu, dále pak, že k službě té byl komandován Českým komitétem v Moskvě.

Nss neshledal nutným zabývati se otázkou, jakou povahu měl Český komitét v Moskvě, t. j. byl-li pouze soukromým spolkem, jak tvrdí žal. úřad ve svém odvodním spisu, či příslušela-li mu nějaká velitelská nebo rozkazovací moc služební nad příslušníky čsl. zahraničního vojska, jak se zdá tvrditi stížnost, mluvíc o tom, že st-l byl Českým komitétem »komandován« k službě na statcích knížete M. Neboť i kdyby posléze uvedený názor stížnosti byl správným, nemohla by tato okolnost o sobě stížnost podepříti. Podle čl. 5. nař. z 4. března 1920 č. 151 Sb. je službě ve zbrani postavena na roveň služba politická, propagační, služba v závodech na obranu, učitelská a pod., avšak jenom ta, která výslovným ustanovením kompetentních úřadů zahraničního hnutí za takovou byla prohlášena. Nestačí tedy pouhé faktum, že závod, v němž ta která osoba konala službu, dodával potřeby pro obranu, nýbrž je nutno, aby služba v tomto závodě neb aspoň v závodech takového druhu byla kompetentním orgánem zahraničního hnutí výslovně postavena na roveň službě ve zbrani. Že by tu bylo takové prohlášení ohledně služby na statcích a pile knížete M., st-l ani netvrdí, žal. úřad to pak výslovně popírá.

Vzhledem k tomu není tu však pro nárok st-lem uplatňovaný důvodu, i bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 1866.

Stavební právo (Čechy): I. * V případech § 39 stav. řádu pro Čechy — venkov smí stavební úřad udělit povolení teprve tehdy, když živnostensko-právní schválení dotčené provozovny nabylo již právní moci. — II. O rekursech proti nálezům obecní rady ve věcech stavebních rozhoduje v Čechách okresní správní komise, nikoliv obecní zastupitelstvo.

(Nález ze dne 19. ledna 1923 č. 769.)

Věc: Firma »D-ské kaolinové a šamotové závody, akc. spol. v Praze« (adv. Dr. Josef Jozívko z Prahy) proti zemskému správnímu výboru